

POŚLABIĆ (1) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w po-); a jasne.

inf poślabić. ◇ [*fut* 3 sg poślabi. ◇ *praet* 1 sg m -ech poślabił.]

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

1. *Odebrać siłę, uczynić słabym, zwątlić [co]:* [A gdy do Krolewny przyfzedł/ dał iey sztuczkę zieść: á nátychmiałt był znak że rogi [na głowie królewny] zwątlaly. [...] [*Powiedział królewnie:*] to lekarstwo ktorymech iuż ty rogi poślabił/ kołztuie mię o tyśiac złotych we złoćie *HistFort* N2v.]

Przen: Zołtaly tefz y ony świeckie/ ále bárzo wątle przywileie: ktore P. Bog/ ná pokute [!] nálfę/ [...] poślabić raczył. *SkarŻyw* 262.

2. [*Oslabnąć (o abstraktach):* Gdzieby się [kto] na kogo nad prawo oborzył, pogotowiu i po śmierci pańskiej, *principalis dignitas et auctoritas penes eum residet*; a trzeba jej mocnie strzedz, bo jako ta poślabi, już wnet *sequitur anarchia et eam motus seditiosi, inde vero varii casus et ruinae*. *PismaPolit* 225.]

Formacje współrdzenne cf SŁABIEĆ.

Cf **POŚLABIONY**

KO